

[Thestrup.]

I § 2 i lovforslaget er udlevering af egne statsborgere begrænset til de tilfælde, hvor den pågældende de sidste 2 år har haft ophold i det land, der kræver udlevering, og hvor handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år. Efter § 4 kan udlevering af egne statsborgere ikke ske for politiske forbrydelser, og der kan kun ske udlevering for politiske forbrydelser, såfremt disse forbrydelser også her i landet er strafbare som politiske forbrydelser.

Den vej, man er gået med dette lovforslag, er ikke den eneste vej, man kunne være gået. Der blev under Nordisk Råds behandling af sagen nævnt en anden vej gående ud på, at særbestemmelser om politiske forbrydelser udgik af lovteksten, og at spørgsmålet om udlevering for sådanne forbrydelser så skulle bedømmes af retten fra tilfælde til tilfælde. Jeg kan i den henseende henvise til den tale på Nordisk Råds møde den 14. november 1958, der blev holdt af borgmester Rylander, og hvori han kom ind på dette spørgsmål. Jeg må for mit eget vedkommende sige, at også jeg er blevet stående ved den foreslåede ordning, i alt fald foreløbig.

Jeg forstår såre vel, at befolkningen har rejst disse spørgsmål, og jeg mener også, at det netop er noget af det, som vi kommer til at se nærmere på under udvalgsbehandlingen. Det kan jo ikke nægtes, at besættelsestiden har givet både Norge og Danmark en række erfaringer, som man ikke kan se bort fra — vel vanskeligt nogen sinde kommer til at se bort fra — og som gør, at vi er særlig forsigtige på dette punkt. De tanker, som vel nærmest står for os, er, hvad der kan tænkes at ske, hvis et af de nordiske lande måske under tvang, måske frivilligt, får en regering, der bryder med de retsgrundsætninger, som vi ellers her i Norden lever op til og bekender os til. Kan vi så risikere, at man fra dette land kan forlange f. eks. danske statsborgere, der er flygtet fra det land og hertil, udleveret, og at vi er nødt til at gøre det? Kan vi risikere at skulle udlevere statsborgere fra dette andet land, som er flygtet hertil, fordi de deler vore synspunkter og har kæmpet for disse synspunkter?

Det er spørgsmål af denne art, der ikke

kan undgå at opstå samtidig med dette lovforslags fremsættelse. Jeg mener, at bestemmelserne i det foreliggende lovforslag er formet således, at der gives så gode garantier mod disse farer, som der overhovedet kan gives; men når jeg har sagt det, vil jeg på den anden side også sige, at det kan jo ikke hjælpe noget, at vi bliver ved med at stirre os blinde på forholdene, som de forelå under besættelsen. For det første kommer de næppe til at foreligge på samme måde igen, og for det andet er det vel således, at hvis vi vil have en stærkere forbindelse mellem landene, kan vi ikke undgå at få lovbestemmelser; der kan misbruges, hvis partier kommer til magten, der ikke anerkender vore retsprincipper. Man kan jo nu engang ikke undlade brugen af et retsinstitut, der er godt og anvendeligt, fordi det under visse forhold kan misbruges.

Det tredje principielle spørgsmål, vi i Nordisk Råd og i den juridiske 9 mands komité drøftede, var: hvorledes skal vi sikre os, at de principper, vi nedfælder i denne lov, virkelig bliver overholdt af de administrative myndigheder, naturligvis først og fremmest af politiet? Det ville jo ikke være særlig betryggende, hvis vort land, der har en vidstrakt domstolskontrol med frihedsberøvelse, ikke havde domstolskontrol mod udlevering, der i mange tilfælde kan være lige så vidtgående som frihedsberøvelse. Jeg kan ikke se andet, end at der i lovforslagets § 8 gives sådanne garantier, at de må være tilstrækkelige. Det er jo således, at hvis ikke det i et retsmøde af den pågældende udtrykkeligt bliver erklæret, at han er villig til udlevering, eller at han erkender sig skyldig i den forbrydelse, hvorfor han sigtes, så skal domstolene behandle spørgsmålet og afsige en kendelse på grundlag af denne behandling, hvorved det bliver fastslået, om betingelser for udlevering foreligger.

Jeg kan meget vel se det problem, som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen rejste om forholdet til grundlovens bestemmelse om den tid, der må gå, inden endelig fængslingkendelse kan afsiges. Jeg kan heller ikke se rettere, end at det må være et af de spørgsmål, vi skal drøfte i udvalget, og jeg er interesseret i at være med til at drøfte det; men alt i alt kan mit parti give tilslutning